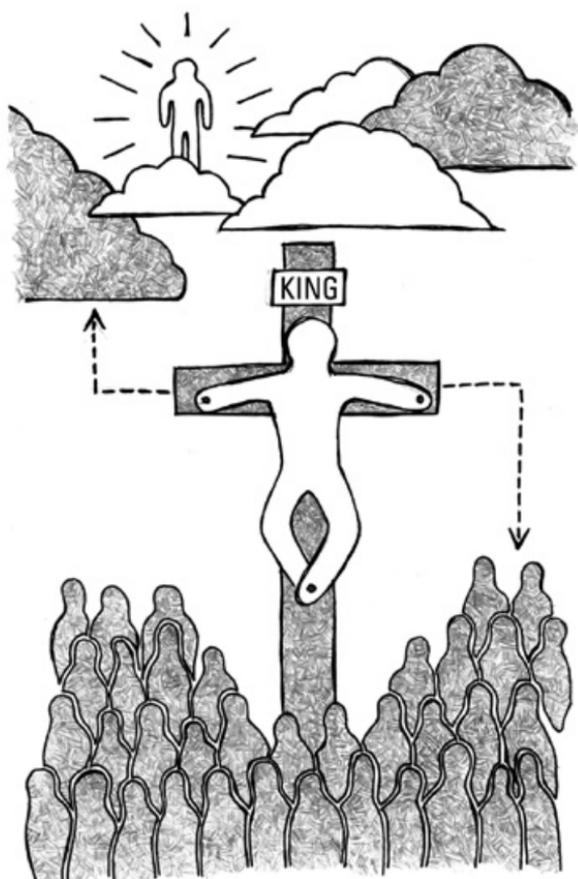

Противопоставяне в Галилея

„Всички го видяха и бяха ужасени. Исус веднага се обърна към тях и каза: „Смело! Аз съм! Не се страхувайте!“ (Марк 6:50 НЗСП)

Божият проект за тунел

За какво става въпрос?

Марко 6:50

През декември 1987г. започват да копаят две инженерни групи. Едната копае в Сане, Франция. Другата започва при Шекспир Клиф, Англия. Те изграждат тунел под Ламанша, най-скъпият инженерен проект на Европейския съюз, струващ 31 милиарда долара. След три години се срещат под Ламанша, а след три години и половина завършват напълно трите тунела. Използват тунело-пробивни машини (ТПМ), специално създадени за прокопаването на този тунел. Най-голямата от машините имала диаметър 8.78 метра, дължина 250 метра и тежала 1200 тона.

Прокопавали средно по 150 м. на седмица, но при добри условия стигали до 428 метра седмично. Инженерите били загрижени дали огромните машини ще се срещнат на едно и също място, затова използвали компютризирани лазерно-насочващи системи и радар, да водят всеки ТПМ по верния път. Наложило се машините да копаят през по-долния пласт варовик под канала, понеже, средният и горният пласт са порести и тунелът би се наводнил.

**Въпреки най-добрите
им усилия инженерите
срещат разнообразни
проблеми.**

Въпреки най-добрите усилия инженерите срещат разнообразни проблеми, като сриване на стени, течачи тавани и кремък в глината. Те поправяли счупени транспортни ленти и технически дефекти в лазерно-насочващата система.

Постоянните проблеми, пред които се изправят ги принуждават да надхвърлят бюджета. Все пак през 1994 тунелът под Ламанша бе отворен за движение, пропускайки високоскоростни влакове от Англия до Франция само за 20 минути. Тунелът е с дължина 31 мили, 26 от които са под водата.

Подобно на инженерите, които построиха тунела, Исусовата мисия на земята бе да построи връзка между Бог Отец и човечеството. Това бе най-амбициозният и скъп проект на вселената. Започна в небето и продължи на земята, срещайки разнообразни затруднения и противопоставяния. Религиозните лидери Го следваха и предизвикваха при всяка възможност.

Някои от последователите Му намериха Неговите учения за неприятни и Го оставиха. Изглеждаше, че в определени периоди Исус има голям прогрес, а в други нещата пропаднаха. Но въпреки трудностите Исус успя да остане на верния път. Как го правеше? Можем ли да Му подражаваме?

Животът на християнина минава през затруднения и упорство. Спираме ли или ускоряваме? На Исус бяха нужни три години и половина да построи връзка между Бог и човечеството и сега имаме свободен достъп до Отца чрез Исус Христос.

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Марко 6:1-7:23

От твоя роден град (Марко 6:1-6)

Хората от родния град на Исус не искаха да видят отвъд предразсъдъците си. Те искаха да останат каквито си бяха. Защо да се променят заради някого, когото познаваха? Те вероятно вярваха, че промяната трябва да дойде от някакъв неочакван, изключителен източник, не от сина на някакъв обикновен дърводелец.

Често се проваляме да открием изключителността в обикновените хора. Те стават обикновени, защото ги виждаме всеки ден и пропускаме да разпознаем уникалната индивидуалност. Ако позволим на Божия Свят Дух да отвори очите ни, ние можем да разпознаем, и оценим Исус в родния Му град, в Неговата църква и в Неговия народ.

На работа (Марко 6:7-13)

Исус се грижеше за детайлите - детайлите от хора.

Бидейки пропуснат от родния Си град, Исус се обръща към обикновените си ученици и ги изпраща на необикновена мисия. Рибари? Да проповядват? С Бог е без значение кой „си“, а какъв желаеш да бъдеш. Учениците желаеха да бъдат Божии.

Той ги изпрати по двойки. Лесно е за един човек да изгуби връзка с важното. Той може така да се увлече в търсенето на Бог, че дори да изгуби връзка с Него: човекът става по-важен от посланието. Пастори на известни църкви понякога се превръщат в самата църква. Исус знаеше, че това изкушение обикновено сполетява духовници, затова ги изпрати по двойки, осигурявайки техния собствен духовен баланс. Двама се проверяват един друг дали искрено ходят с Бог. Исус знаеше, че апостолите се нуждаят от силата,

която идва чрез партньорство - помежду си и с Бог. Това го голяма степен дефинира цялата идея на християнско приятелство: свидетелстването работи заедно с всеки един за, и с, Бог.

Щеше да е по-ефективно да ги изпраща поотделно и така да достигне повече хора. Обаче

ударението не бе върху територия или кръщение - ударението бе върху съдържанието. Нямаше кой да впечатлява със статистика; силата на евангелието съществуваше в качеството, и причината за проповядване.

Служещи и служене (Марко 6:30-44)

Те се връщат от своята мисия и разказват всичко на Исус. Той иска да остане сам с дванадесетте, но мълата ги заобикаля. Исус, вечния Спасител, се сприятелява с множеството. Той помолва апостолите да сервират на хората и извършва чудо за да ги нахрани, служейки с разбиране на тяхната нужда.

Апостолите са затруднени от мълата. Те вършат онова, което е нужно в момента, вярвайки, че Исус има контрол над ситуацията.

Когато вярваш, че Исус контролира ти си спокоен.

В източните култури хората, които сервират обикновено се хранят последни. Неписаните правила на етикета диктуват гостите да оставят

**Понякога пастори
на известни църкви
стават олицетворение
на самата църква.**

доставяно храна така, че тези които сервират да се насладят на яденето.

Когато храненето приключи, останаха 12 кошници с храна. Това не бях остатъци, а храна за дванадесетте апостоли, които сервираха и се нуждаеха да се нахранят. Вероятно бяха същите кошници за храна, които те носеха по време на своите пътувания.

Служещите никога не са забравени в служенето.

Отвъд страха (Марко 6:47-52)

Изпитали радостта от свидетелството, бидейки нахранени толкова близо до Исус, апостолите все още не Го схващаха. Когато буря удря тяхната лодка и Месия върви срещу тях, те Го объркват с дух и са изплашени.

Това е толкова характерно за мен! Изповядвам вяра, но все още се страхувам, сякаш буря е разбила плановете ми. По-лесно е да вярвам, че ще умра отколкото да разпозна спасението сред хаоса. Но Исус върви към мен, успокоявайки страховете и бурите ми.

Бог е антипод на страха: молитва и хваление са ежедневната препоръчителна доза.

Отвъд ритуали (Марко 7:1-22)

По времето на Исус законите са превърнати в сложни ритуали. Те ограбват индивида от личен опит и връзка с Бог. Хората били така увлечени в ритуалите, че пропускали човечността.

Тези хора били разделени в спасени и неспасени групи. Още веднъж Исус демонстрира нуждата от разбиране. Има по-голямо поклонение от това да се носи Библия на църква. Поклонение се осъществява, когато сърцето, умът и тялото свидетелстват за Единствения, Които заслужава цялото поклонение.

А хората не можаха да го приемат. Те не можаха да се откажат от своите представи за Бог. Почти можеш да чуеш Исусовата въздишка.

Отвъд Чужденца (Марко 7:24-30)

След като бе отхвърлен от родния Си град, апостолите му се страхуваха от Него, лидерите Го изпитваха, а Исус бе удивен от вярата на една чужденка. Жената, която не бе от Неговия народ, позна Месията и свидетелства. Нейният разговор с Исус говори красноречиво за нуждата на всички хора от евангелието.

Нейната вяра свидетелства, че сред отхвърляне, страх и присмех Бог може да донесе Светото писание извън остатъка. Може би от това се нуждаеше Исус: да знае, че хората все още вярват.

Бог търси хора, които гледат отвъд това, което са обучени да виждат и вярват в Неговото свидетелство.

Какво мислите?

1. Как можеш ти да помогнеш да се преодолеят предразсъдъци и предубеждения?
2. Какви страхове те откъсват от Бог? Какво можеш да направиш, заедно с Бог, за да преодолееш тези страхове?
3. Какви ритуали ни пречат да разпознаем Бог?

СВИДЕТЕЛСТВО

Марко 8:11

Нещо като твоите ежедневни телевизионни шоута, Исусовия живот бе драма, винаги изкушаван от фарисеите за да ги направи да изглеждат добре пред публиката. Те винаги търсеха начин да Го направят да изглежда лош, начин да Го унижат пред приятелите си. Нищо, което Той правеше не бе добро според тяхната свята книга или код за правоверност, в който те търсеха ръководство. Твърдяха, че следват Божието Слово, докато отхвърляха Божия Син. Твърдяха, че търсят истината, но Исус не бе достатъчно добър за тях. Като че тяхната мисия бе винаги да намират начин да направят Исус да изглежда зле. Неговата доброта към хората създаде множества от последователи, но все още бе мразен от фарисеите.

„За известно време изглеждаше, че народът на Галилея ще приеме Исус като Месия“ и дори като цар. Те бяха отворили себе си за Него, донесоха Му проблемите си и приеха, че Неговото слово е истината, и че бе изпратен от Отца. Но фарисеите не го направиха. Това само ги

**Те твърдяха, че
търсят истината.**

разпали повече да ненавиждат Човека, който може да има толкова голямо въздействие върху народа. „Благославяйте ония, които ви гонят; благославяйте и не кълнете.“ (Римл. 12:14) Това всъщност бе Исусовият начин на живот, дори когато бе

преследван ежедневно без почивка, Той само се отплащаше на такъв вид отношение с милост и любов. Дори на кръста, когато в края Го бяха осъдили, Той им предложи спасение. „Апостолите забелязваха яростта на шпионите. Те виждаха ядосаните погледи и чуваха наполовина произнесените думи на недоволство и отмъщение.“ Исус не направи нищо грешно, но Той трябваше да бъде осъден, защото ги излагаше по всякакъв начин. Техните лъжи и извъртания на истината излизаха на повърхността. За тях Исус не можеше да бъде разпнат нито миг по-късно.

Избраха ли да Го приемат? Не. Вместо това Го заплуха в лицето и Го разпнаха. Всеки от нас би отвърнал и не би позволил да бъде осмиван по такъв начин, но Исус остана верен на думите на Отца си и на мисията Си. Той бе преследван, повече от когото и да е на тази земя, но до смъртта си остана нашия съветник и проповедник на истината.

Какво мислите?

1. Какъв знак от небето биха разпознали фарисеите? Биха ли разпознали Месията, ако Той първо се бе регистрирал при тях и бе твърдил техния авторитет и техните продължителни усилия да запаят Писанията? Обяснете отговора си.

2. Каква е ролята на Писанията в свидетелстването за Исусовата мисия на земята? Каква е ролята на чудесата в тази мисия?

3. Когато Исус извършваше чудо, то бе напълно свръхестествено, как нашите реакции се съпоставят с реакциите на религиозните лидери от Неговото време, ако се случи нещо подобно около нас?

4. Как трябва да проверяваме духовете и пророците в нашия живот според пророчествата за последното време? (Виж 1 Йоан. 4:1)

Християни - защо се страхувате?

ЧЕРНО НА БЯЛО
2Коринт. 5:7

Ако единадесета глава на Евреи можеше да бъде написана от съвременен автор, със сигурност щяха да бъдат добавени няколко имена към учениците на вярност. Един от тези, живяли „с вяра“ бе Мартин Лутер.

„Усърден, ревностен и отдаден, не познаващ страх, освен страх от Бог, и не признаващ никаква основа на религиозна вяра, освен Светото Писание, Лутер е мъж за времето си; чрез него Бог осъществи невероятното дело на реформация на църквата и просвещение на света.“

Чрез старателно изследване и преживявания, които се сблъскаха с тази новооткрита светлина, той бе убеден в корупцията и грешните традиции, които излъчваха папството. А в 1515 г. публично заявява, че изискванията за спасение чрез дела и индулгенции са грешни и, че чрез „sola fides“, само вяра, човек получава спасение чрез Исус Христос. Надяващи се и уморени вярващи се мъжели да чуят тези сладки учения.

„Радостните новини за любовта на Спасителя, уверението за прошка и мир чрез Неговата изкупваща кръв, развесели сърцата им и вдъхнови сред тях безсмъртна надежда.“

Но други го обвиниха в ерес и, че действа поради гордост и прибръзана преценка.

Дори сано̀вниците, които се съгласявали с него, се страхували от отмъщението на църквата. Власт, не истина, управлявала сърцата на папските лидери. За да смажат твърденията на

**Власт, не истина,
управляваше сърцата на
папските лидери.**

Лутер, той бил отлъчен от църквата, наблюдаван постоянно и накрая призван да се яви пред международния конгрес да отговаря по обвинения в размирност, бунтовничество, безбожие и богохулство. Той бил заплашван непрекъснато от тези, които изисквали да оттегли думите си. Но Лутер чувствал, че трябва да „продължи вярно да поддържа истината, незначителни бурите, които го постигали.“

Лутер казал, „Бог не ме насочва, Той ме бута напред. Той ме повлича. Аз не съм господар на себе си. Желяз да живее в спокойствие; но съм хвърлен в сред безредици и революции.“

Вярата на Лутер остава. В контраст с невярващите апостоли, неprozорливите мъли и коравосърдечните фарисеи, открити в Писанието, Лутер не се нуждаел от никакво доказателство за личността Исус Христос. Той не се нуждаел от никакви чудеса за нахранване на хиляди, никакво свидетелство чрез разходка по водата. Като библейски учен, той познавал своя Спасител. „Той сам простира небесата, и стъпва на морските вълни; Той прави велики и неизследими дела и безбройни чудеса.“ (Йов 9: 8-10)

Лутер виждал неща, които виждал и неговия учител Августин, който казва „Той дойде стъпвайки по вълните; и така той стъпва върху всички надигащи се безредици. Християни - защо се страхувате? Това е простият житейски факт, факт, доказан от неизброими хиляди мъже и жени от всички поколения, че когато Исус е там бурята се успокоява; безредицата се омиротворява; каквото не може да бъде направено е направено; непоносимото става поносимо и ние преминаваме през „точката на счупване“ без да се счупим. Да ходим с Христос за нас е победа над бурята.“

Сряда
27 Април

От потребители към участници

ИМА КАК

Марко 6:34

Развитието на лидер винаги започва с интерес, след това се осигурява основа и накрая предателство.

Исус пресъздава този процес в Марков: За втори път Исус нахранва хиляди по чуден начин (стихове 1-9), учейки апостолите, че Бог може да набави храна. По-дълбокият урок дойде по-късно, когато разпознаха, че Исус бе извършил чудото за да им покаже, че Бог посреща всички техни нужди (стихове 17-21). Исус ги предупреди да пазят своето отношение и перспектива (стихове 14,15).

Правейки това, Исус бавно променяше мъжете от потребители в участници. Той искаше да накара появяващите се лидери да мислят за важните неща преди да мислят за себе си. Забележи тези стъпки в етапите на Неговия процес на развитие:

1. Овчар

ТОГАВА: Той посрещна техните непосредствени нужди.

СЕГА: Той дава сигурност.

2. Учител

ТОГАВА: Той ги обучи да служат.

СЕГА: Той осигурява възможности.

3. Развиващ

ТОГАВА: Той ги наставляваше да ръководят групите.

СЕГА: Той осигурява лично предизвикателство.

Въпреки най-добрите усилия на Исус, апостолите дълго пропускаха духовното приложение, което Той осигуряваше в тяхна полза. За съжаление така е и с нас днес. Бог продължава да ни разкрива Себе си по чудни начини; и въпреки, че приемаме осовбождение, ние не успяваме да разпознаем силата зад чудото.

Когато Исус нахрани множеството втори път, Той използва случая да покаже силата Си не само да посреща физически и духовни нужди, но, по-важно, да илюстрира стойността на една душа. И все пак, в сред множеството апостолите виждаха само проблеми, вместо възможност.

„Каква ирония? Насред пекарната - в присъствието на Вечния Пекар - те казват на „Хлябът на Живота“, че там няма никакъв хляб. Колко глупаво трябва да изглеждаме на Бог.“ Колко трагично, че Неговите собствени ученици се съмняваха до самия край - дори когато Той ги поучаваше с великото библиейско предписане, „И като Го видяха, поклониха Му се; но някои се усъмниха.“ (Матей 28:17)

Пясъчни камъчета и каменлив пясък

МОЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА

Марко 6:4-11

Разхождаш се бос по плажа, наслаждавайки се на въздуха, морето и небето. Невероятната красота на Божията природа те очарова, докато се възхищаваш на Неговата творческа способност и сила. Можеш да видиш изрисувания залез в далечината, да чуеш разбиващите се, плискащи се вълни на морето и да почувстваш топла, влажен, мек пясък между пръстите на краката си. Изведнъж, окъпан в този природен разкош, стъпваш на твърд, остър камък, който наранява стъпалото ти и причинява кръвене. Мирът е пробит; спокойствието е напълно унищожено от болката ти и кръвта. Това е чувството, което получавам от началните стихове на Марко.

Когато чета първите няколко стиха на Марко 6 глава, аз наистина се обезпокоявам. Исус се е завърнал в родния Си град Назарет и една събота е говорител в синагогата. Всичко върви добре, докато не разкрива на слушателите, че се нуждаят от покаяние и прощение. В този момент се изявява истинската им същност; те обсъждат Исусовото минало и възпитание, „Не е ли това синът на дърводелеца?“. С други думи, те казват, „За какъв се мисли, че е Той, казвайки ни да се покаем?“. Знаем, че никои не е идеален; обаче, най-неприятно е, когато 'църковен член' започне да отправя обвинения, особено в свещените рамки на синагогата.

**В този момент те
показаха истинската
си същност.**

Те искаха да заявят, че Исус може да проповядва всички служби, които иска, докато не нарушава тяхната удобна територия на „избрания“ народ.

В Матей 16:18 Исус промени името на Симеон, означаващо камъче, с Петър, означаващо скала. „На тази скала ще построя моята църква.“ Исус наемка за силата на характера и личността на Петър, както и за неговото духовно състояние. Той бе достатъчно силен за да стане основа на една църква макар, че при предаването на Господаря в Гетсиманската градина и нечестния процес Петър показа, че е много, много слаб - един пясъчен камък, разпадащ се под натиск. Аз виждам тази черта в назаряните, които наблюдаваха Исусовите проповеди и чудеса. Те желаеха да слушат думите Му и да гледат чудесата Му, докато не бяха засегнати от наказание. Отхвърляйки Исус те бяха станали пясъчни камъни, изглеждаха истински, но всъщност не бяха. Други отхвърлиха Исус, когато Той отказа да стане цар по тяхно желание. Исус знаеше призиването Си и не би се повлиял от тълпата. Те също бяха пясъчливи.

Исусовият отговор на тяхното мъмрене може да бъде открит в Марко 6:6,7. В своята грижа и любов Той знаеше, че Неговите ученици ще срещнат същите случаи на отхвърляне. Затова им каза в стих 11: „И ако в някое място не ви приемат, нито ви послушат, като излизате оттам отърсете праха из под нозете си като свидетелство против тях.“ Исус насърчаваше апостолите Си да бъдат каменлив пясък, нежни и добри, но безкомпромисни в следване и представяне на истината. Ако градът не ги приемеше, те трябваше да продължат нататък, понеже градът отхвърляше вечната истина, не тях. Исус призовава и нас да бъдем каменлив пясък, желаещ да работи и да бъде използван, но да не губи връзка с по-великото добро.

Понеже Исус е каменлив пясък, Неговата пътека е поставена в Марко, отвеждайки Го направо към кръстта.

ИЗСЛЕДВАНЕ

Марко 6:1-13, 30-56; 7:1-22

С ДВЕ ДУМИ

Когато Исус посети родния Си град, Той бе критикуван и отхвърлен. Той не натрапи Себе Си и Своето послание на слушателите. Вместо това продължи към градове, където бе винаги добре дошъл. На практика Той проповядваше на тълпа от хора, които не биха си тръгнали дори за да вземат храна. И така Той извърши чудо за тях. Днес Исус е все още добре дошъл за мнозина, но където е слушан и приет, Той донася подаръци над всички очаквания.

А ЗАЩО НЕ?

- Прочети (в интернет или библиотеката) за политик, религия или забавление, което чувстваш, че среща предразсъдъци.

- Помогни на някой, който учи по-малки деца в съботно училище. Помисли дали се чувстваш приет от децата. Как тяхното ниво на приемане влияе върху твоята способност да им свидетелстваш?

- Изброй ритуали, които изпълняваш в църквата, които нямат никакво значение за теб. Помисли как можеш да ги направиш по-значими.

- Помоли близък (родител, брат или сестра, съпруг, шеф, приятел и т.н.) да сподели каква положителна промяна биха искали да видят в теб. След това я направи.

- Създай музикална интерпретация, описваща как Исус успокоява бурята. Ако не свириш на музикален инструмент, може да използваш записана музика и да прибавиш звукови ефекти.

- Нахвърляй идея за знак за добре дошъл, който ще даде на Исус да разбере, че Той е добре дошъл в твоята църква или съботно-училищна стая.

- Изчисли колко хляба и колко риби биха били нужни да се нахрани множество от 5000 мъже плюс жени и деца.